

Kaldırın Şu Parmaklıkları Ben Anneme Sarılmak İstiyorum

– Sami Biber · 01 Şubat 2017

Ona " Gel kızım, benimle ve abinlerle birlikte burada yaşa" deyişimin, onun da torunumu alarak İstanbul'a gelişinin, ancak İstanbul'a geldikten iki gün sonra " Baba kusura bakma. Biz gidiyoruz. Bu ev hapishane gibi. Ben burada yaşayamam" deyişinin üzerinden nereden bakarsan bak beş sene geçmişti.

Ailemiz parçalandıktan sonra bundan en fazla etkilenen, ailemizin en küçük ferdi olan tek kız evladım Tuba olmuştu. Ailenin parçalanmasının yarattığı otorite boşluğu onu giderek geri dönüşü oldukça zor, hatta neredeyse imkansız olan karanlıklara doğru çekmekteydi.

Daha on yedi yaşında ne annesinin ne de benim ve ağabeylerinin asla tasvip etmeyeceğimiz ve etmediğimiz bir evlilik yaşadı. Bu evlilikten bir kız çocuğu dünyaya getirdi ama daha hamileliği döneminde bu sakat evlilik sona erdi.

Torunum dünyaya gelinceye kadar kızımı defterden silmiştim. Hatta zaman zaman onu ortadan kaldırmak gibi canice duyguların bedenimi ve ruhumu sardığı da oluyordu ama tam otuz üç sene bu ülkenin geleceği olan yavrulara iyilik, güzellik, doğruluk, merhamet, şefkat, adalet, hoşgörü gibi kavramları öğretmeye çalışan ben böyle bir şeyi yapamazdım. Hele de " Asla yüzüne bile bakmam" Dediğim torunum Elif Nur'u kucağıma alıp onun o cennet kokusunu içime çektikten sonra asla olamazdı. Olmadı da...

Sonrasında biz kendi hapishanemizde, kızım ise Fethiye'de o ışıklı dünyasında yaşamaya devam ettik.

Kızımın gittiği yolun sonu uçurumdu. Ancak ne zaman " Bu yolun sonu kötü" Desek " Ben akli başında bir insanım. Kendi kararlarımı kendim verecek olgunluktayım. Günahıyla, sevabıyla bu hayat benim hayatım. Karışmayın bana" Diyordu. Reşit bir insan olduğu için de yapabileceğimiz hiç bir şey olmuyordu tabii ki.

Gittiği yol, yaşadığı hayat oldukça yanlıştı ama onu o hayattan çekip çıkaracak bir yol ve yöntem yoktu maalesef. Çaresizlik elimizi kolumuzu bağlıyordu.

İki ay kadar önce eski eşim oldukça paraya sıkışık olduğunu bildirerek benden yardım istedi. İşin

doğrusu bende öyle hazırda ona yollayacak para yoktu. Ama o çocuklarımın annesiydi ve en azından özürlü oğluma ve biricik torunuma bakıyordu. Hiç düşünmeden kredi kartımı gönderdim.

Bir kaç gün sonra cep telefonuma bankamdan bir mesaj geldi. Kredi kartımla oldukça yüklü bir harcama yapılmıştı. Telefon açarak bunun ne için olduğunu sorduğumda kızım " Baba ben evleniyorum. Yeni evim için bir iki eşya aldım" deyince "Çok şükür kızımın artık düzenli bir hayatı olacak" Diye sevinmiştim. Ancak bu sevincim çok uzun sürmedi.

15 Ocak 2017...

Kadıköy'de arkadaşlarla bir şiiir etkinliğindeyken telefonum çaldı. Arayan büyük oğlum Cihangir'di.

-Baba ! Sana çok kötü bir haberim var. Sakın panik yapma.

Çok kötü bir haber ve "Sakın panik yapma !"

Aslında soğukkanlı bir insanımdır ama aklıma ilk gelen şey Yunus oldu. Yani zihinsel ve bedensel engelli oğlum.

Daha "Yunus'a mı bir şey oldu?" Demeden oğlum devam etti:

-Baba ! Tuba adam öldürmüş.

İşin doğrusu her türlü acı haberi her an bekliyordum ama böylesi bir haber aklımın ucundan dahi geçmezdi.

"Neeee..Tuba adam mı öldürmüş?" Diye bağırdığımda pek çok arkadaşımın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sordum "Kimi öldürmüş, nasıl olmuş" Diye.

Oğlum cevap verdi:

-Evleneceği adamı öldürmüş. Bunlar sabah kahvaltı ederken tartışmışlar. Adam Tuba'yı dövmeye başlamış. Bunun üzerine Tuba masada bulunan bıçağı almış " Sen beni öldürmeden ben kendimi öldüreyim bari" Diyerek bıçağı kendisine çevirdiği anda adam bıçağı Tubanın elinden almak isterken bıçak kalbine saplanmış, adam da ölmüş."

Saçma sapan bir şeydi bu. Namussuz bıçak onca göğüs kafesi kemiği arasından bula bula tam isabet kalbi nasıl bulmuştu böyle? Böyle bir panik anında ilk aklıma gelenin bu olması da şaşırtıcıydı aslında...”Tuba da bir şey var mıymış” Diye bile sormadım şaşkınlığımdan.

Evet..Ölüm şekli saçma sapandı ama benim sorduğum soru da saçma sapandı. Neticede yirmi dört yaşındaki kızım, yirmi sekiz yaşında bir gencin katili olmuştu. Bu ahir ömrümde demek ki bu gözler bunu da görecek, bu kulaklar böyle bir haberi de duyacaktı.

Evlatlarım “ Baba derhal gidelim. Kardeşimize sahip çıkalım” Dediler. Demesine dediler, benim de düşüncem derhal olayın olduğu yere yani Denizli'nin Çameli ilçesine gitmekten yanaydı ama akli selim düşününce bu oldukça tehlikeli olabilirdi. Neticede yirmi sekiz yaşında bir genç ölmüştü. Ölen kişinin ailesi karşılarında otuz-otuz bir yaşlarında iki delikanlı (oğullarım) görünce intikam duygularına kapılıp “ Kana kan” derlerse? Bir evladım hapiste iken bir diğerinin daha acısına katlanamazdım. “ Hiç kimse hiç bir yere gitmiyor. Oturup olayın aslını, öğrenmeden, karşı tarafın hangi ruh hali içinde olduğunu bilmeden, sıcağı sıcağına gitmek doğru olmaz” Diyerek oğullarımı frenledim.

O günü nasıl bitirdik bilemiyorum. Yemek, uyku, kısacası yaşamak haram olmuştu. Ertesi gün olay gazetelere yansıdığı gibi akşam televizyon haberlerinde de verildi:

“Denizli'nin Çameli ilçesinde kafe sahibi 28 yaşındaki T.A, tartıştığı kız arkadaşı 24 yaşındaki T.B. tarafından, iddiaya göre, boğuşma anında karnından bıçaklanarak öldürüldü...

Olay, dün saat 11.30 sıralarında, ... Mahalle ...Sokak'ta meydana geldi. Gazinoda çalıştığı öğrenilen T.B. ile sevgilisi olan kafe sahibi T.A arasında, bilinmeyen bir nedenle tartışma çıktı. Tartışmanın kavgaya dönüşmesiyle T.B. ile erkek arkadaşı T.A arasında boğuşma yaşandı.

Boğuşma sırasında T.A karnından bıçaklanarak ağır yaralandı. Vatandaşların ihbarı üzerine olay yerine ambulans ve polis ekipleri gönderildi. Olay yerine ulaşan acil sağlık ekibi ilk müdahaleyi yaptı ancak T.A hayatını kaybetti. Polis ekipleri olay yerinde T.B.'yi gözaltına aldı. T.B. ilk ifadesinde, T.A ile kavga ettiklerini, nasıl olduğunu bilmeden karnından bıçaklandığını söyledi. T.B. ifadesinin tamamlanmasının ardından adliyeye sevk edildi.”

Haber , basına böyle yansımıştı ama bu haberde bir çelişki vardı. Bize gelen haberde bıçak kalbe saplanmış denirken basın karnından bıçaklanmadan bahsediyordu.

Bu arada Cuma gününe kadar sık sık değişik haberler geliyordu. Mesela tek bir bıçak darbesinin değil de on üç bıçak darbesinin olduğu bile söyleniyordu ki eğer böyle bir durum

varsa kızımın en az yirmi sene hapis cezası vardı. Büyük ihtimalle o hapisten çıktığında ben artık bu fani alemde olmayacaktım.

Evet..Kızım, ilk sorgu ve ifadesinin ardından ceza evine konmuştu. Baba evini hapisane olarak gören kızım şimdi gerçek bir hapisanedeydi. Acaba o hapisaneyi gördükten ve orada yaşamaya başladıktan sonra baba evine hapisane dediği için bir pişmanlık duyuyor muydu? Neyse...Bu soruların sırası değildi. Şimdi onun için bir şeyler yapma zamanıydı ama ne?

Cuma günü yataktan kalktığımda içimde sebebini anlamadığım bir huzur vardı. Oysa huzurlu ve mutlu olmam için hiç bir sebep yoktu.

Sanki biri devamlı olarak kulağıma Bakara suresinin 216. Ayetinin mealini fısıldıyordu: " Olur ki hoşunuza gitmeyen bir şey, sizin için hayırlıdır ve olur ki, sevdiğiniz şey de sizin için bir şerdir. Allah bilir de siz bilmezsiniz."

Güzelce abdest alıp caminin yolunu tuttum. Namazdan sonra el açıp Allah'a yalvardım " Ya Rabbi Kızım için bir kurtuluş, bir çere" Diye. Ama öte taraftan onun o hapisaneden kurtulması ve hür bir vatandaş olarak tekrar aramıza dönmesinin hiç bir yolu yok gibi görünüyordu. Çünkü ortada bir ölü vardı ve bu kişiyi öldüren - Kendi ifadesinde de açıkça itiraf ettiği gibi- kızımdı. Nefsi müdafaa bile olsa yine de bayağı bir süre hapis yatacağı kesindi.

Hayatımda Allaha çok dua etmişimdir ama ilk kez bir duama bu kadar hızlı cevap verdi:

22 Ocak Pazartesi günü yani olayın üzerinden tam bir hafta geçmişti ki büyük oğlum telefon etti.

-Bana. Sana çok sevineceğin bir haberim var. Tuba'nın öldürdüğünü sandığımız kişinin ölüm sebebi kaçak içki içmek suretiyle zehirlenme imiş.

Yani? Yani ölen şahsın katili kızım değilmiş. İyi de bıçaklama olayı ne? Bıçaklama filan yok muymuş? Heyecanla sordum:

-Oğlum. Bıçaklama yok muymuş? Haberın kaynağı ne?

Cevap verdi:

-Haberin kaynağı doğrudan doğruya savcı. Savcı anneme " Ölen şahsın karnında tıraş olurken insanın yüzünü kestirdiği misal ufak bir çizik var. Ölüm sebebi bu değil. Ölen şahıs alkol zehirlenmesinden ölmüş. Kesin sonuç açık otopsi raporundan sonra anlaşılacak olsa da kızınız ilk

mahkemesinden sonra %99 ihtimal kefaletle serbest bırakılır ve yargılama tutuksuz olarak yapılır” demiş.

Bu haberle dünyalar benim olmuştu.

Bir taraftan benim, öteki taraftan annesini hastanede zanneden ve bir sabah namazı vakti anne annesiyle birlikte kalkıp el açarak “ Allahım bizi birbirimizden ayırma” Diye dua eden minik torunum Elif Nur’un duaları kabul olmuştu. Rabbim hiç ummadığımız ve beklemediğimiz bir şekilde tekrar rahmet kapılarını sonuna kadar açmıştı bizim için.

25 Ocak 2017 Çarşamba günü oğlum Tuğrul’u Fethiye’ye annesinin yanına gönderirken ben de “Artık hastaneye git. Şu lanet böbrek ağrısını çeke çeke yaşanmaz” Diyen iç sesimi dinleyip hastaneye gittim. İğne serum derken biraz kendime geldim.

27 Ocak Cuma günü oğlum, annesi, torunum ve kızımın bir grup arkadaşı Denizli’ye giderek kızımın tutuklu olarak kaldığı hapisanede onu ziyaret ettiler. Böylece Torunum Elif Nur , annesinin yattığı hastaneyi (!) de görmüş oldu. Ama akli karışmıştı yavrucağın. Çünkü annesi ile parmaklıklar arkasından ve telefonla konuşabiliyordu.

Dayanamadı annesinin hasretine. İsyan edercesine bağırdı:

- Kaldırın şu parmaklıkları. Ben anneme sarılmak istiyorum.

O parmaklıklar ile Elif Nur arasında şimdilik 7000 TL gibi bir para engeli var. Eğer 7000 TL kefalet ücreti bulunursa kızım - İkamet ettiği evden dışarı çıkmamak kaydıyla- kefaletten serbest bırakılacak. Aksi takdirde açık otopsi sonucu çıkıncaya kadar (Dört ayı filan buluyormuş) hapis yatmaya devam edecek ve hapis hayatının devam edip etmeyeceği de yapılacak mahkemeden sonra belli olacak. Ben kendi hesabıma baba evi ile hapisane arasındaki kıyaslamayı daha net bir şekilde yapması ve belki biraz akli başına gelmesi için bir müddet daha içeride kalmasının uygun olacağı düşüncesinde olduğumdan kefalet ücreti konusunda kılımı bile kıpırdatmıyorum. O kadar da çeksiz düşüncesindeyim.

Elif Nur mu?

O da artık yavaş yavaş hayatın öyle her zaman çikolata yemek, bisiklete binmek, oyun oynamaktan ibaret olmadığını, pek çok güzel yönleri yanında acı olaylara da gebe bir şey olduğunu öğrensin.

Sabır Elif Nur...Biliyorum, o minicik omuzların için bu oldukça ağır bir yük ama sabır. Sabrın

sonu selamettir ve inanıyorum ki bu şerden çok güzel bir hayır doğacak. İnanıyorum ve ümid ediyorum ki "Allahım bizi birbirimizden ayırma" duan kabul oldu. Annene kavuşacak ve ondan bir daha hiç ayrılmayacaksınız.

En umutsuz olduğum bir anda kendiliğinden önce gönlüme, sonra dilime gelen " Olur ki hoşunuza gitmeyen bir şey, sizin için hayırlıdır ve olur ki, sevdiğiniz şey de sizin için bir şerdir. Allah bilir de siz bilmezsiniz." Ayeti en güzel ve anlamlı haliyle tecelli etmişti. Bundan sonrasında inşallah her şey iyi olacaktı.

Evet sevgili dostlar..." 20.01.2017 Tarihli yazımda bahsettiğim bela işte buydu. Şükür ki çok çok büyük bir ölçüde def etmiş durumdayız..

Bu arada durumdan haberdar olup sürekli beni arayarak ve sorarak en azından manen destek olan tüm arkadaşlarıma sonsuz teşekkür ederken bu arkadaşlarımdan birinin ismini özellikle zikretmek istiyorum.

Olayı duyar duymaz Görev yaptığı Aydın İlinden kalkıp Denizli'ye gelen, Savcıdan görüşme izni alamasa da kızımın yattığı hapishaneye kadar gidip ona giyecek eşyası götürün site arkadaşlarımdan Şenay Özçalışkan'a sonsuz şükranlarımı ve sevgilerimi iletiyorum. Çok çok teşekkürler sevgili Şenay. Allah razı olsun.

RESİMLER

- 1- Kızımın yattığı hapishane.
- 2- Kızım Tuba, annesi ve Elif Nur..Bu mutlu tablonun tekrar yaşanması ve sonsuza kadar bozulmaması dileklerle.)